

Внезапно нѣкой зачука на Кочови порти. Екове се понесоха въ далечинитѣ. Полунощъ бѣше минала. Вжтре всички дълбоко спѣха. Ударитѣ се повтаряха. Чамовитѣ дъски звѣнтѣха като монастирско клепало. Остри звукове се лѣеха на вълни. Половинѣ часъ това продължи.

— Кой хлопа тамъ? — обади се извжтре стара Кочовица.

— Отвори, мари дърта кукумявко, — последва отговоръ.

Никой другъ освенъ турчинъ тѣй диво и смѣло не би отвърналъ. Акцента въ думитѣ потвърждаваше това.

— Бързо отваряй, или ще разбиемъ портитѣ.

Нѣколцина ядосано размѣниха думи на турски.

Явно бѣше — турци искаха да имъ се отвори. По това време не идѣха тѣ съ добри намѣрения. Кочовица стоеше на двора недалече отъ портитѣ — ни жива, ни умрѣла, като закована. Угасна нейното съзнание, не можеше вече да мисли.

Новъ ударъ — сега отъ сѣкира — върху портата прече и стресна нещастната жена. Тя безъ да мисли продума високо, почти извика:

— Сега, сега, аги, идвамъ да ви отворя.

И затече се тя, зълъ вихъръ я на крила понесе. Тежко дърво — запъналка — тропна и падна въ страни. Широко се отвори двукрила порта. Нахлуха турцитѣ като глутница вълци. Удари отъ приклади се стовариха върху плещитѣ на Кочовица. Тя полетѣ и падна. Съ ритници я принудиха да стане. Отъ носа ѝ кръвъ шуртѣше обилно.

— Води ни право при снахитѣ си, дърта джадио, и свѣщъ или борна запали. Смѣткитѣ да си прегледаме.

Кочовица влѣзе. Тѣ се спрѣха на прага. Тя взе отъ огнището главня и запали кжсъ борна. Въ широката стая лежѣха снахитѣ съ децата. Стрѣснати и ужасени, тѣ гледаха въ полумрака и още нищо не виждаха. Отъ борната кървава свѣтлина изпълни стаята. Нахлуха турцитѣ — на брой десетина души. Самси Келешъ Асанъ и Али Чаушъ стоеха между тѣхъ. Кочовица ги позна. Сърцето ѝ се сви отъ